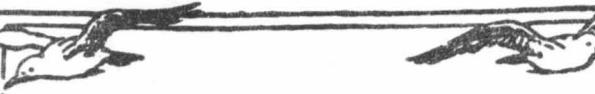

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τό φύλλο τού «Μπουκέτου» και τής «Οικογενείας» τιμάται παντού θρομαξιάς 4. Ή αθαίρατος υπερτίμησις των παρὰ των Ύποπρακτορείων άναγορεύεται. Παρακαλούμεν θθεν τούς άγαπητούς μας άναγνώστας, δασάκις ύποπέσει εις τήν αντίληψήν των τοιούτων

ουδέποτε θά παύσω νά τό διαβάζω έμ' όλης τής ζωής μου, και τούτο σάς τό γράφω όχι γιά νά μ' εύχαριστήσετε, σάς τό γράφω θιότι μου είνε ήθηλή ύπαχρέωσις.

Λεχθήτε, παρακαλώ, κ. Δευθεντά, τήν πλήρη έκτίμησιν, πού έχω πρός ύμιάς, Εύχαριστών, διατελώ μεθ' ύπολήψεωσ.

Γιά τά καλά σας αυτά λόγω σής εύχαριστούμεν θερμάς. Δέν έπώσαμε πράγματι νά καταβάλουμε κάθε προσπάθεια, επί έντεκα χρόνια τώρα, γιά νά κρατούμε τό «Μπουκέτο» όπέραν των άλλων περιοδικών, γιά νά τό καθίσταμε άσπράγιστο γιά κάθε άνθρωπο και κάθε οικογένεια, τερπύ και διδακτικό σύμμαχο. Καί πάλιν σάς εύχαριστούμεν γιά όσα θερμά και ένθουσιώδη μάς γράφετε. — Νυαρε. Μάς γράφετε στην έπιστολή σας :

«Λεξιότιμη κίριε. Σάς στέλλω τό κισιότιμο ποίημα, νά τό δημοσιεύσετε. Σάς έχω στείλει έπίσης και άλλα, τό όποιον δέν έχογραίνω. Σάς παρακαλώ γράψτε μου, μήπως δέν είναι όσια νά γράφω ; Μετά τιμής». Δυστυχώς, δεσποινίς, ή άπάντησις μου καθέ άλλο παρά εύνοική θά είνε. Μάς λυπει αυτό, αλλά πρέπει να σας πωσω πάντως τήν άλήθεια. Πάρετε νά γράψετε κι' άρχίστε νά διαβάσετε. Θα μήτε έτοιμ περισσότερο στό νοημα τής τέχνης. Γιατί σήμερα είνε, δυστυχώς, μακράν και έξω από. 1800. παραδόνεμας χάρην, τό ποιημάτων σας ;

ΕΡΗΜΟΚΚΗΣΙ ! ! !

Έρημοκκίση άπόμωρο, φτωχό, γιά μόνο στόλισμα έχει πέντε εικόνες, ένα σταυρό, γι' άγια τράτα μαωρίνον τραπέζι. Σέ ρηματικά άπαντά κισιόμο, γιά ή έρημοκκίση ίχη όδιδε άόρα, σκεπτικά, χωρίς παντίλη άναμένο, φαίνεται σά σπηλιά έκεί άλαργινά. Έρημοκκίση άπόμωρο, φτωχό, γιά μόνο σύντροφο έχει τής μέρας τό φως τό χαροπό και τό νερό τής ρηματίας σου τρέχει.

Κ. Δ., Ένταύθα. Μάς γράφετε στην έπιστολή σας :

«Κίριε Δευθεντά, σάς στέλλω τό πρώτο μου τραγούδιό που ίσως τό άγαπητόν μου Μπουκέτο τό ήλιόενισο. Νά τό...». Δυστυχώς, φίλε κίριε, τό τραγούδι σας δέν είνε έπιτυχές. 11-δού :

ΠΑΛΛΗΝ ΑΓΑΠΗ

Ή καρδιά μου σάν ραγίχη τήν καρδιά μου ήλεκτρίχη και τά μάτια μου διακρίνουν τήν παλιά μας μετ τήν άγάπη μας θμηζούν.

Δέν είνε, όθλοδή, ούτε τραγούδι. Ένα τεράστιο κι' από λανθασμένο κλπ. κλπ. Διαβάστε Έ. Ληνας ποιητής.—Γιά άν. Φράνς. Το ποίημά σας καθόλου, με καθόλου καλό. Δέν είνε καν ποίημα, γιό τό Θεο. Καί νά ή άποδείξις :

ΣΤΗΝ ΞΑΝΘΟΜΑΛΟΥ

Ξανθομαλό τί συμφορό καστανομάτα κόρη σάν δήμος τό βότανο βασιτάς εις τό γαίρι. Καί τά μικρά τά μάτια σας πού σάν γατίσια μάζων ιδιά νά πληγόνεν τής καρδιές, νά τής καταπαράζων.

Και σάν άέτος πού τριηγηνά τούς νεογνούς ν' άρπάχη έτοι και σής σάν άέτος τούς νέους καταπαράζωσις. Μά γώ σάν μάντης ό φτωχός γράφω τάνωτέρω γάιος στην θεία έμπνευση και τας καρδιές νά ένθωο.

Πάρτε, πρός Θεο, νά γράψετε στίχους. Πάρτε άώσους και όριστικούς, άν άγαπάτε τό Θεό, τή Μοΐσες και τόν έαυτό σας, πρό πάντος τόν έαυτό σας... Ά νά νά σ' τρι ά ν μ α ς. Δέν μπορούμε νά δημοσιεύσουμε. Δυστυχώς, τό μυθιστόρημα μετ ζήτησε, έπει έχει δημοσιευθ' ό έρμηφικά καθήμερητή. Πώς θά έκάνεμε, δεσποινίς, μετ τέτοια γκάρσα, γιά τί γκάρσα καλείται αυτό στή γλώσσα τού επαγγελματίας μας.

τι, νά μάς τό αναφέρουν άμέσως.

Ή ύπό των άναγνωστών μας άποστειλλομένη συνεργασία και μη συννονημένη ύπό δικαιοσύνης κρίσεως έκ δομαχών πέντε, εις γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται ιαθ' όθην.

Πολλοί άναγνώσται μας μάς γράφουν ότι έπιθυούν νά προμηθευθών τας έκδόσεις μας και νά έγγραφούν συνδρομητά των περιοδικών μας, αλλά άσκαλιούνται εις τήν έκδοσιν έπιταγών. Για νά τους άσκαλιούμε σκεπτικά, τούς πληροφορούμεν ότι δεχόμεθα τό αντίτιμον των συνδρομών, φύλλων, βιβλίων, Ήιερολογίων κλπ., εις γραμματόσημα ή κισιότα χαρτίσιμα, άσκαλιότα τιμής.

Νισόθην Σαλτόου, Αθήνα. Όχι χρήσιμα. Εύχαριστούμεν. — Σ. Γ. Κωσταρίδης ν. Τρίπολι. Τό χρονογράφημά σας καλό ώς πρωτόλειον μόνον. Για δημοσίευσμα όχι. — Κ. Μερσινιά ν. Πειραιά. Μάς γράφετε ύμμετρας και όμοιοκαταλήκτους :

ΣΤΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

«Μπουκέτο», πού σ' άγάπησα σάν κίριη π' άγαπάω, «Μπουκέτο», ποίημα τό κροσι, πού πάντα τό ροιτάω, ύπόλθηστο, ποιητικό και πλούσιο «Μπουκέτο», στού στέλλω μετ τό γραμμα μου κι' έχω ένα sonnetto. Κι' άν άνειος, κι' άν θύελλα τούς στίχους μου σκορπίσει, και στό καλάθι τ' άχρηστο γι' άτεχνους τούς άρήσει, γι' αυτό, «Μπουκέτο» μου κροσι, δέν θέ ν' άναστανάω, παρ' με θείησι γερή, «Μπουκέτο» θά διαβάζω.

Γιά τους στίχους σας αυτούς, τούς τόσο κολεκτικητικούς, θερμάς σας εύχαριστούμεν. Τά ποιήματά σας όμοια όχι τόσο άπυχη. Γούς λείπει κάτι, ή πνοή τής άληθινής ποιήσεως, και κατοικούν πολύ κοινά. Παραδόνεμας χάρην :

Μαγευτικά τής άνοΐξης βοδάκια,

κι' άστέρια σής, πού λάντατε έκεί πάνω, σάν νάστε σκορπισμένα διαμάντια, και σή, φεγγάρι, θέλω να πεθάνω.

Στό τεράστιο αυτό τό sonnetto σας κίριε καταίριον όμοιοκαρτικόν. Κισιόμο δέ τόσο άσχημα σ' αυτά τά όμοιοκαρτικά αυτά ! Καί τό ποιήμα σας «Κάθε λεπτό πού Πέρασε, έπίσης κοινό, χωρίς πνοή, χωρίς ποιητικό αίπνο, άληθινή έμπνευση, πόσηρμητισμό, διαβάστε Έλληνισ ποιητάς. Μελετήσατέ τους ύψλλον. Θα διδαχθήτε πολλά.— Γεώργ. Μ. Τσαλόπουλο ν. Ένταύθα. Μάς γράφετε στην φιλική ένταύθα σας :

Κίριε Δευθεντά,

Από τής παρουσίας μου θά μου έπιτρέψετε νά σας ξεφύσωσιν ήλικρινότατα τήν τόσο μεγάλην μου συμπάθειαν, τήν όποιαν έχω πρός τό περιοδικόν «Μπουκέτο», τό εκδιδόμενον άπό ύμιάς, διά τήν ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ του, και τούτο τό λέγω, διότι είνε πραγματικά άσπράγιστο οικογενειακό, όδτι είνε περιοδικόν, τό όποιον υορφώνεται γάθε άπόφορον, διότι είνε ό σύντροφος έκάστης οικογενείας και έν τέλει άνήγει εις όδλας τας τάξεις των ανθρώπων και εις όδλας τας άγαθότητας. Σάς διαβεβαιώνω, κ. Δευθεντά, ότι ύπό τής σιωπής καθ' ήν ήργισα νά διαβάσω τό «Μπουκέτο», δέν έπαυσα νά ξεραζώ τήν μεγάλην συμπάθειαν και άφοσίωσιν, τήν όποιαν έχω πρός αυτό, εις κάθε γνωστόν μου, και

ΧΑΡΙΝ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

Ξειρηλιών ύπαιρία διά λας υιρίας

!!!

Dr. 70

Κόλπος μελαξολι μίχλης άνοΐξης

ΑΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ